

wildgroei

ANARCHISTISCHE KRANT

NR 3

‘t Is crisis begod

‘Hou je vast aan de takken van de bomen. Het is crisis. Het gaat slecht met de economie en we gaan er met z’n allen alles aan moeten doen om ze nieuw leven in te blazen. De werkende mens zal het geweten hebben; de tijden van weelde en overvloed zijn voorbij. De doppers zullen het mogen voelen; het profiteren zal niet langer getolereerd worden. De staat zal hard en doortastend moeten zijn in haar maatregelen om de toekomst van het systeem en haar burgers te verzekeren. Klaag niet! Mor niet en stel nu geen vragen, nu deze tijden van verandering eisen dat we allemaal onze verantwoordelijkheid opnemen.’

Die bewuste “Kop van Kessel-Lo”, de nieuwe gemeente-, kantoor-, handels-, bureau-, dienst- en hotelwijk die achter het station van Leuven uit de pan rijst. De marters, oorspronkelijke bewoners van de leegstaande spoorwerkhuisen, zijn er door op de vlucht gedreven, verworden tot de thuislozen van de moderne stad.

Maar ik ging het uitsluitend over die “kop” hebben. Ik ben nog wat van de oude stempel. Het hiërarchische diagram van het dierenrijk werd me tot treurens toe in de strot geramd. De leeuw is de koning. Van de eventuele plaats van een marter weet ik me in dit diagram niets meer te herinneren. Maar geen mens viel in dit dierenrijk te bespeuren. De mens onderscheidt zich immers van de dieren door als enige levend wezen gezegend te zijn met een hoofd. De (andere) dieren hebben een kop. Welke ezel moet het in godsnaam dan toch in zijn kop gehaald hebben om dit mensenwerk van beton en staal te benoemen met een lichaamsdeel, waaraan het uitgerekend dat menselijk schepsel ontbreekt?

En dan, langzaam, valt mijn frank. Andere kant van het station, een hele tijd terug. Het hele plein en zijstraten zijn niet meer te herkennen voor wie de laatste tien jaar niet meer in Leuven is geweest. Met het gezicht naar het station gekeerd, heb je op je rechterhand (links dus voor wie haar de rug toekeert) het opzichtige kantoor van de KBC. En daarbovenuit toornst een reusachtig gebouw, met een knal van een venster op het bovenste verdiep: het vernieuwde Stadskantoor-Gemeentehuis. Het grote venster is de bureau, annex vergaderzaal van de burgervader. Awel, ge hoeft heus niet zo vroeg op te staan, of even lang te wachten als om een bronstig hert te kunnen spotten, om aan dat raam bij tijd en wijlen een reusachtige kop te mogen ontwaren. Een verwrongen en getaande kei vol rimpels. Het gedrocht is te herkennen van menig affiches. Het heeft een naam, maar laat zich liever burgemeester voor het leven noemen. En nu bedenk ik me plots, dat dit de grootste stunt is die men de laatste eeuw heeft kunnen bedenken: De kop van Leuven en de kop van Kessel-Lo: ze kijken elkaar aan en concurreren in monsterachtigheid, tot in der eeuwigheid...

Dit is het verhaal dat we dagelijks ingepeperd krijgen in een notendop. Er schuilt zoveel stompzinnige waanzin achter deze enkele regels dat, als we de hele heisa rond de economische crisis even onder de loep willen nemen, het bijzonder moeilijk lijkt waar te beginnen. Maar laten we onszelf niet verliezen tussen de analyses van de kravatten of de gespierde one-liners van de politici, en beginnen bij het begin.

Een crisis, zegt ons de woordenboek, is een periode waarin iets heel erg slecht is. Overal wordt er gedaan alsof de crisis een uitschuivertje is van het systeem, een tijdelijk ongemak dat we in de toekomst kunnen vermijden als we maar hard genoeg ons best doen. Maar voor vele onder ons zouden we kunnen zeggen dat kapitalisme gewoonweg een synoniem is van crisis. Een nooit ophoudende periode waarin het slecht gaat. Armoede, uitbuiting, milieuvervuiling, ellende. Allemaal dingen die een logisch gevolg zijn van een samenleving die de economie heilig verklaart en waarin alles en iedereen vastgeketend wordt aan geld. En op de momenten waarop de machine sputtert wordt er langs alle kanten ingegrepen om ze op snelheid te houden. Herstructureren, afvloeiingen, langer werken, minder pensioen. Crisis. Een moment waarop misschien weer wat meer mensen aan de lijve ondervinden dat deze maatschappij rijken en armen nodig heeft, en beseffen dat het voor deze laatste het hele jaar door crisis is.

Maar wat een geluk dat de staat er is. Man toch, wat zouden we doen zonder de staat. Redder in nood, rots in de branding. Op zulke momenten wordt het weer eens griezelig duidelijk hoe hard de staat en de wereld van het geld hand in hand gaan, elkaar nodig hebben en versterken. Wanneer het met de economie wat slechter gaat is de staat er om de nodige maatregelen in te voeren om ze er weer bovenop te helpen. Wanneer de mensen ontdekken dat wanneer het slecht gaat met de economie dat ook op hun hoofd terecht komt, en vervolgens staan gapen naar de staat om een uitweg uit te stippelen, wordt ook deze sterker. Wint deze aan geloofwaardigheid, aan reden van bestaan, aan macht. En ooh daar geniet ze van. Het is bovendien een interessante tijd om beleidsmaker te zijn. Maatregelen met enig gewicht die ze vroeg of laat toch eens wouden doorgevoerd krijgen, maar misschien niet meteen de zegen van de publieke opinie zouden krijgen, worden nu door velen aanvaard als bijna evidente ingrepen die nodig zijn om nog grotere rampen te vermijden. En hopla, we zitten ermee. Verhoging van de pensioenleeftijd, verlaging van de lonen, minder uitkeringen, en zo voort. De mensen knikken begrijpend, de politiek en bedrijven wrijven zich in de handen.

Maar ok, zo zijn zij nu eenmaal, van hen hadden we weinig anders verwacht. Wat mij pas echt onnoemelijk hard stoort is de altijd wederkerende speech over verantwoordelijkheid. En deze komt lang niet alleen uit de monden van politici of economen. Nee, nee, blijkbaar vindt een aanzienlijk deel van onze medemensen dat we allemaal moeten inleve-

ren en dat normaal vinden, omdat dat onze verantwoordelijkheid zou zijn. Erger nog, ‘zij die gaan staken om wat schamele rechten of broodkruimels van de bazen te behouden zouden zich moeten schamen, de dwarsliggers. Ze zouden beter hun verantwoordelijkheid opnemen en zo een deel zijn van de oplossing in plaats van voor extra problemen te zorgen’. Zelig is het. Verdomd zelig is het om te zien dat zo veel mensen een systeem, dat gestoeld is op moderne slavernij en controle, gaan omarmen als een systeem dat van hen is, alsof ze het zelf ontworpen hebben en tegen wil en dank moeten vrijwaren. Triestig, hoeveel mensen het blijkbaar als hun verantwoordelijkheid zien om hun eigen knechting veilig te stellen, de belangen van de staat en de bedrijven te verkondigen, en ze niet meer kunnen onderscheiden van hun eigen belangen. Een leger van voorbeeldige burgers dat klaar staat om te spuwen op zij die niet mee willen of kunnen. Maar ok, dat is dan genoteerd. Dat maakt het weer wat duidelijker wie aan welke kant staat.

Maar laten we positief blijven. Gelukkig is het niet overal crisis. Op het kabinet van justitie blijken ze er alleszins weinig last van te hebben. Niets is er te veel. Duizend nieuwe cipiers. Tien nieuwe gevangenis. Duizenden nieuwe wapens voor de politie, nieuwe deportatiekampen, en ga zo maar door. Een eenvoudige ziel zou dit op z’n minst bizar vinden. Overal wordt gesnoeid, en het departement van justitie wordt overstelpt met geld en middelen. Eigenlijk is het niet bizar, zelfs geen klein beetje. Op dat kabinet beseffen ze maar al te goed dat je in tijden waar je steeds meer mensen in een benauwde positie duwt, je maar beter kan klaar staan met een welwerkende oorlogsmachine. Want wat als meer en meer mensen zouden stoppen met de bullshit te slikken en naar andere manieren gaan zoeken om aan geld te geraken, of botweg in opstand komen? Dan kan er maar beter voor zoveel mogelijk van hen een gevangenis klaarstaan.

Wel, het verrast ons niet. Zo zitten de dingen in elkaar en zo wil men de dingen houden. Maar net daarom willen we de gok van opstand wagen. Omdat de voorlopige vrijheid onder voorwaarden die ons buiten de gevangensmuren gegund wordt veel te veel lijkt op gevangenschap tout court. Meer dan dat zullen we tenslotte nooit cadeau krijgen. Meer dan dat kunnen we enkel zelf veroveren...

DE VAARTKOM

HUP, HUP, DE TOEKOMST TEGEMOET!

Als gigantische, lelijke vogels staan de kranen overal boven de stad, erop neerkijkend, terwijl ze zich langzaam om hun eigen as draaien. Met hoeveel ze zijn weet ik niet. Ik heb hen niet geteld, aangezien ze toch elke dag opnieuw van aantal veranderen. Meestal met een tendens naar boven toe. En daar waar ze zijn, schieten er dingen uit de grond. Nog groter en monstrueuzer dan de kranen zelf, en onderlijnd door maandenlange kreten van geboorteweën. Soms zo diep en grommend dat het appartementje waar ik woon ervan begint te trillen, en dan weer hoog en scherp dat de zenuwen van elk wezen in de omgeving tot op dat punt worden geprikkeld dat ze het niet zelden begeven. En iedereen die er zijn ogen en oren een klein beetje voor open heeft weet al op voorhand dat zoiets slechts een voorteken van een miskraam kan zijn. En tot nu toe hebben ze altijd gelijk gekregen. Maar de bevelhebbers, diegenen die achter hun bureautje zittend ervoor zorgen dat met elke kreet en elke uiteindelijk uitgekakte betonhoop de munten in hun zakken vliegen, zij hebben het over het uitvoeren van een masterplan, een stap in de toekomst, volgevreten met hoop en ambitie. En wat het ook is, kantoren voor het stadsbestuur, parking-shopping-complex met glazen lift naar het park, een treinlijn of een gevangenis; het betekent iets nieuws, vooruitgang, evolutie, zeker opweg naar een perfectere wereld. Alleszins is het dat wat men ons wil doen geloven. En hier in Leuven hebben ze het dan ook op z'n Leuvense aangepakt. Bon, moeten ze zich bedacht hebben, als we hier een derde van de stad op zijn kop willen draaien, moeten we misschien aan de bewoners toch ook het gevoel geven dat het een beetje voor hén is wat we hier allemaal doen, of? En met de sluwheid van een oudsocialist die zijn volk kent en de innovativiteit van een handvol nieuwrijken heeft men "buurtbewoners en geïnteresseerden uitgenodigd om mee na te denken over de invulling van de toekomstige openbare ruimte aan de Vaartkom". Een uitnodiging om een deel van de verandering te zijn. Dat het bij dit toekomstige

sieraad om een bijna onbewoonde ex-industriezone ging, kwam hen zeker niet slecht uit. Wie gaat er veel stof doen opwaaien als het gaat om het afmaken van een lelijk eendje? En ook al besprak men tijdens die samenkomst vooral de hoeveelheid te planten boompjes en voor iedereen toegankelijke barbecues; wat uiteindelijk telt is toch het gevoel hé, als goede en kritische burger al de mogelijkheden uitgeput te hebben. Wat voor een lekker democratische idylle toch! Intussen wordt vrolijk verder gesloopt, gegraven, stenen opgeengoopt, waar het maar moet volgens het grote masterplan. En uitgerust met koptelefoon en pilletjes voor de zenuwen zijn we, ondanks de werkstress, stilletjes gewend geraakt aan al dat ontzettende lawaai, het stof in de neus, de opengebroken wegen, het verdwijnen van geliefde en tot nu toe met hun smerige vingers nog onaangeraakte plaatsen of groenen plekken. Zelfs de ontelbare vermenigvuldiging van big-brother-oogjes en uniformen, die op wonderlijke wijze ons nieuwe paradijs zullen verrijken, worden door het glimmen en glanzen van de glazen luxe niet eens meer opgemerkt. Want, als men toch eens een keer waagt dit alles een beetje beter te bekijken, zou men kunnen denken dat de ons aangeprezen vooruitgang toch niets anders is dan een gouden kooi met doorzichtige tralies. Gedaan met de heimelijke kusjes ergens in een donker steegje. Het samen zitten en iets drinken op straat. Het liggen in ongemeend gras. Hiervoor komen nu allemaal aparte en beveiligde plekken, voor ons eigen bestwil. Zodat alles in gecontroleerde baantjes kan verlopen. Shopping voor de shoppers, school voor de kleinen, werkplaats voor de groten, kamp voor de vreemden en gevangenis voor de bozen, ongewensten en harmoniebrekers. Voilà, dat was toch zo moeilijk niet. De enige vraag die ons dan nog rest is waar we in heel die orderingswaan onze levens hebben achtergelaten.

In de rapte

Op stap - Het is crisis! Het gaat slecht met het systeem. Het is te zeggen, het gaat best oké met het systeem, maar het wordt wederom duidelijk dat het systeem daarom niet goed en barmhartig is voor de mensen die er horen in mee te draaien. En terwijl de meesten naar de politiek staren om de problemen op te lossen, en deze zich als streng maar rechtvaardige rechter van het leven gedraagt, zijn er blijkbaar toch nog mensen die het initiatief in eigen handen nemen en de politiek laten voor wat ze is. Op een rustige winternacht werden in Leuven de ruiten vernield van twee bankfilialen, eentje op de welbekende winkel-wandelstraat en eentje aan het station. Diezelfde nacht gebeurde hetzelfde met een belastingkantoor in Namen.

Domper op de nucleaire feestvreugde - Op de terreinen van de VUB werden de deuren van de dienst Nucleaire Metrologie dichtgeschroefd. In de gangen werden tags achtergelaten zoals "Nucleocraat, vreet uw das op! Laten we het (nucleaire) onderzoek stoppen" en "Dood aan het nucleaire en haar wereld...". Niet ver daarvandaan hing een spandoek die zei: "Het nucleaire beneemt ons de adem. Laten we het onderzoek stoppen!" Hier en daar hingen ook affiches die hetzelfde thema aansneden. In diezelfde periode werd een nachtelijk bezoekje gebracht aan het bedrijf 'Vinci' in Elsene. Daar werden de kabels van de bewakingscamera's doorgesneden, de sloten dichtgelijmd, de deuren geblokkeerd met een ketting en de ramen beplakt met affiches. Vinci bouwt wereldwijd mee aan projecten zoals gevangenissen, kerncentrales en luchthavens.

Heel ver en dichtbij - Het rommelt nu al een hele tijd in de Arabische wereld. Heel wat mensen zijn er met een bijna onvoorstelbare verbetering in opstand gekomen tegen de politieke leiders. En vooral, ze zijn met velen om de kleine toegevingen van de nieuwe en oude macht te weigeren en te blijven vechten voor een vrijer leven. Klaarblijkelijk spreekt dit gevecht ook tot mensen hier. In Brussel werd de facade vernield van een Belgisch filiaal van Syrian airlines. "Voor de vrijheid, laten we overgaan tot de aanval op alle autoriteit", klonk het.

Zwart - In het Limburgse Bree werd de lokale werkwinkel (hok van de VDAB) besmeurd met zwarte verf. Misschien was dit wel een reactie op het zwartgallige toekomstperspectief dat de VDAB je voorschotellet wanneer je er op bezoek mag gaan. De belofte je zo snel mogelijk aan werk te helpen (lees: tot werk te dwingen), en als je niet mee wil een contract onder je neus te duwen dat je verzekert dat je er elke week mag gaan zitten, en bovendien nog huiswerk mee naar huis krijgt ook. Het is toch fijn dat niet iedereen in de ban is van de alomtegenwoordige werkethiek, en de VDAB voor haar bewezen diensten zo nu en dan eens in de verf gezet wordt.

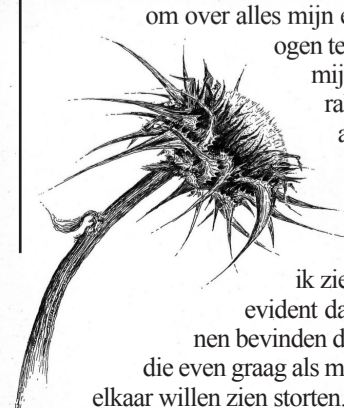
Acties tegen gesloten centra en gevangenissen - Begin december verscheen er eindelijk eens wat zinnigs op de bussen van De Lijn. Een tiental van hen die geparkeerd stonden aan de stelplaats in Kessel-lo werden beschilderd met slogans tegen deportatiekampen, grenzen, papieren, en het aandeel van De Lijn in de jacht op sans-papiers. Naar aanleiding van de geplande opening van het nieuwe gesloten centrum in Steenokkerzeel trok in Molenbeek een tweetal weken later een onaangekondigde betoging door de straten. Er werden pamfletten uitgedeeld en slogans geroepen zoals "papieren in de fik, lang leve vrijheid!" en "geen cipier, noch gevangenis zal onze rebellie stoppen". Een dag nadien vond in Steenokkerzeel zelf een betoging plaats. Deze werd op het laatste moment verboden en flikken waren massaal aanwezig om deze beslissing hard te maken. Na een kortstondige samenkomst gingen de aanwezigen uit elkaar. Enkele uren later bestormden tientallen mensen de inkomhal van de kantoren van de Dienst Vreemdelingenzaken in Brussel. Alle ramen moesten eraan geloven en er werden rookbommen en vuurwerk naar binnen gesmeten.

Verzet tegen deurwaarder - Een man en een vrouw in Steenokkerzeel anticipeerden op de komst van een gerechtsdeurwaarder die spullen in beslag kwam nemen, door hun huis toe te barricaderen. De gerechtsdeurwaarder die al gerekend had op wat vijandigheid tegenover z'n schandelijke plannen had een slotenmaker meegenomen, maar beiden stonden alsnog machteloos tegenover de vastberadenheid van de bewoners. Uiteindelijk werd er politie en brandweer bijgehaald om door de barricades te breken. Eens in het huis werden de ordediensten bekogeld met projectielen.

Rellen in Matonge - Kort nadat ze in België feestvierend een regering op poten hadden gezet, vonden in de voormalige kolonie van dit land verkiezingen plaats. In het democratische circus om de presidentiële zetel van Congo, staat Kabila tegenover de kandidaat van de oppositie, Thsisekedi. Twee politici, waarschijnlijk met niet even veel bloed aan de handen, maar niettemin met dezelfde ambitie de heerschappij over miljoenen mensen op zich te nemen. Want ook al bestaat democratische macht erin de schijn hoog te houden een door 'het stemvolk' gelegitimeerde leiding te zijn, blijft macht zonder corruptie, uitbuiting of controle, als een boom zonder wortels: met niets om zich te kunnen voeden, met niets dat hem staande en in leven houdt. En zo zullen we dus ook geen enkel politiek systeem zien, democratisch en 'humanistischer dan andere' of niet, dat ineens beslist van deze route af te wijken. Het zou een vrijwillige ter dood-veroordeling zijn. Maar miserie of gewoonte doet mensen vaak kiezen tussen de opties die hen voorgeschoteld worden. Tussen slecht en slechter. Tussen optie één of twee. Tussen Kabila of Thsisekedi. Hopend, gelovend in verandering, een beter leven.

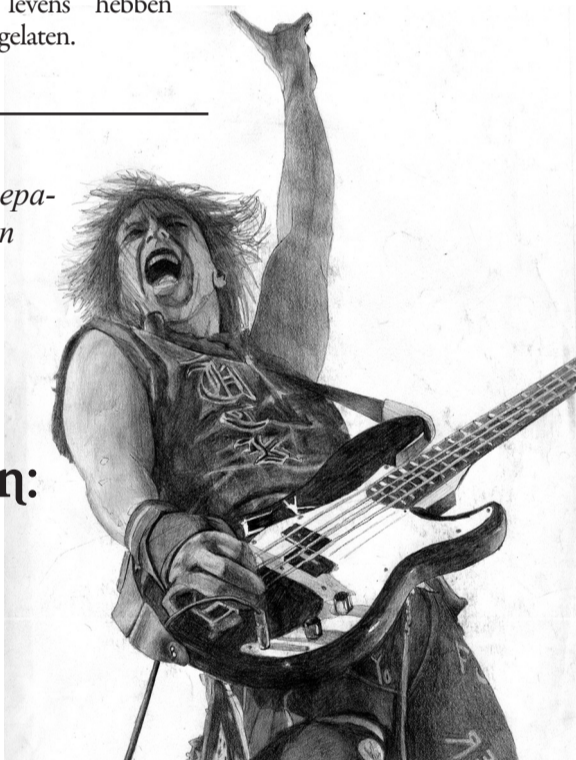
In de Brusselse Matongewijk zijn er in die periode gedurende meerdere weken honderden mensen op straat gekomen. Tijdens betogingen zijn er tientallen ramen gesneuveld. Banken, Interims, een juwelier, een McDonald's restaurant, ... Ook flikken en hun wagens werden in het vizier genomen. In de media heeft men het bijna uitsluitend over aanhangers van Thsisekedi. Wel, ik kan het niet weten. Ik weet enkel aan welke kant de media uiteindelijk altijd staat, en dat het aan mij is om over alles mijn eigen gedachten te vormen. De dingen met mijn eigen

ogen te zien, met als stille vriend mijn ervaringen. En dit toont mij de Belgische staat, die als antwoord op de rellen, het raken van haar orderingshandhaving, een staat van beleg afkondigde. Waarin het verboden was in groepjes op straat te komen, waar mensen in elkaar geslagen en opgepakt werden. Het toont haar als staat naast elke andere staat, die haar oorlogsmiddelen even goed naar binnen als naar buiten kan richten. En ziende wat ik zie en wetende dat ik daarmee niet alleen sta, lijkt het me evident dat onder hen die op straat komen zich individuen kunnen bevinden die niet langer willen kiezen tussen slecht of slechter, en die even graag als mezelf de verrotte fundamenten van deze oude wereld in elkaar willen zien storten.

Op dinsdag 3 januari werd in het Brusselse justitiepaleis brand gesticht. In twee lokalen van het hof van beroep op de tweede verdieping werden ettelijke dossier verteerd door de vlammen.

10 redenen om het justitiepaleis in brand te steken:

- **Omdat** er dagelijks tientallen mensen, al dan niet met knikkende knieën, moeten gaan aanhoren wat het oordeel is van 'de samenleving' over hun gedrag. Of ze uit hun leven zullen gerukt worden of niet. Of ze de komende jaren enkel de vier muren van de gevangenis zullen zien of dat ze deze keer nog onder de genade vallen van de arrogante mannen en vrouwen in toga.
- **Omdat** heel de rechtspraak ons van bij de geboorte haar wetten en straffen oplegt, en in onze ogen nooit iets kan te maken hebben met wat we onder een zekere 'rechtvaardigheid' zouden kunnen verstaan.
- **Omdat** het in een rechtbank angstaanjagend duidelijk wordt hoe ook de wereld daarbuiten draait. Omdat een rechtszaak ons enkel hardhandig kan bevestigen dat alles op deze aardkloot draait om dwang, geld, en onderdrukking van van alles wat als buitensporig wordt afgedaan. Omdat een gevangenis tenslotte een plek is waar de heersende moraal van de samenleving op de spits wordt gedreven.
- **Omdat** de staat met haar rechtsgang ons de mogelijkheid ontruikt om zelf met conflicten om te gaan. Omdat we alles in ons leven, dus ook onze conflicten, in eerste persoon willen aangaan, en ze niet willen overdragen aan een vastliggende codex, die we bovendien zelf nooit ondertekend hebben.
- **Omdat** we voor de rechtbanken altijd dossiers zullen zijn. Nummers die ze kunnen klasseren, aanpassen of uitwissen.
- **Omdat** de rechtbank aan de lopende band mensen opsluit in gevangenissen, hen op die manier alle initiatief probeert te ontnemen en hen zo klein mogelijk probeert te maken. Omdat een samenleving die gevangenissen nodig heeft ons enkel kan tonen dat onze vrijheid haar gestolen kan worden. Omdat we geen gevangenissen meer willen, voor niemand.
- **Omdat** het gerecht er zogezegd in bestaat vormen van geweld te veroordelen en te bestraffen. Terwijl de grootste vormen van geweld in haar eigen werking verscholen liggen, en in het dagelijkse reilen en zeilen daarbuiten die ze beschermt. Van de oorlogen die de naties voeren, langs de vergeetputten waarin ze hun moeilijke klanten werpen, naar de veralgemeende loonslavernij dat elke kans op een vrij leven verstikt.
- **Omdat** de rechtbanken, de politie en rechters altijd enthousiast klaar staan om diegenen die de regels niet naleven, of meer nog, diegenen die in opstand komen tegen deze maatschappij op te jagen, te veroordelen en op te sluiten.
- **Omdat** bij elk woord van een rechter hij de bewuste of onbewuste pretentie heeft namens de bevolking te spreken. Namens ieder van ons dus. Omdat het steunen van de rechtspraak betekent dat je je laat vertegenwoordigen door de staat, een leven leidt volgens haar principes, rechten en plichten. Terwijl menig rebel dit schapenbestaan weigert en dagelijks de keuze maakt voor een leven volgens zijn of haar eigen ideeën en overtuigingen.
- **Omdat** het mogelijk is ...